

כל כנויי פרק ראשון נדרים

א א מיי פ"א מהל'
נדרים הל' ע"ז סמג
לאון רמב תוס"ע י"ד ס'
ח:

ב ב מיי פ"ב מהל'
ג ג מיי פ"ג מהל'
שבוטות הל' ה סמג
לאון רמב תוס"ע י"ד ס'
ד ד מיי פ"ד מהל'
מירות הל"ח סמג
עשין קמ':

ה ה מיי פ"ה מהל'
נדרים הל' כ סמג
לאון רמב תוס"ע י"ד ס'
ו ו סעי' א:

כל כנויי נדרים. נדר הוא צדק משני ענינים אם נדרי הקדש
שהוא מקדיש לצדק הבית או למזבח ובענין זה אינו יכול להקדיש
אלה מה שהוא שלו ואיסורו כולל כל אדם או נדרי איסור שאסר על
עצמו דברים המותרים ובענין זה יכול לאסור אפילו נכסו צדקו עליו
ואין איסורו שיהיה לכל. ומס' זו היא

כל

כינויי נדרים כנדרים וחרמים כחרמים
ושבוטות כשבוטות ונזירות כנזירות והאומר
לחברו מודרני מוכך מופרשי מוכך מרוחקני
מוכך שאני אוכל לך שאני טועם לך אסור
מגודה אני לך ר"ע היה חוכך בזה להחמיר:
גמ'

צעינ נדרי איסור שמה ששנה כאן
חרמים כחרמים היינו משום שלשון חרם
כשם שהוא כולל חרמי צדק הבית כך
הוא כולל נדרי איסור כדתנן לקמן
(דף מו:): הריני עליך חרם המודר
אסור הרי את עלי חרם המודר אסור
ומשום האי גוונא תנא חרמים הכא
דאילו חרמי צדק הבית לא שייכי בהאי
מס' אלא צדק קדשים. ונדרי איסור
הם צדק מלשנה דרכים עיקר הנדר
וכנויי ידות. עיקר עיקר הנדר הוא
שיאמר דבר זה אסור עלי וצין שהתפיסו
צדק אחר צין שלא התפיסו זהו נדר
האמור צמורה אלא דהיכא שהתפיסו
צעינן שיתפיסו צדק הנדר ולא צדק

האסור וכדאמרין בריש שבוטות שמים צמורה (שבוטות דף כ:): מאי טעמא דאמר קרא כי ידור נדר לה' (צמדה לך) עד שידור צדק הנדר כלומר
שאלע"פ שדור חל בלא התפסה אפי"ה אם התפיסו צעינן שיתפיסו צדק הנדר ולא צדק האסור וכמו שצדקתי שם צ"ל הלכך
היכא שהתפיס ואמר הרי ככר זה עלי כקרבן חייל נדרתי ועיקר נדר הוא זה. וכינויו הוא שבמקום קרבן יאמר קונם קונם קונם ולא
שאמר כן הרי הוא אסור כאילו אמר קרבן עלי ככר זה והיינו דתנן כל כנויי נדרים כנדרים ובהני כנויין פליגי ר' יוחנן וריש לקיש
בגמרא [לקמן י:]: דר"י אמר לשון נכרים הם ור"ל אמר לשון שצדו להם חכמים להיות נודרים זו. ולר"י דאמר לשון נכרים הם ודאי
הנודר בהם כנודר בעיקר קרבן שהנדרים נאמרים הם בכל לשון ואפי"ה לר"ל נמי דאמר שהם לשון שצדו להם חכמים הרי הם ג"כ
כנדר גמור מדאורייתא שהרי כל הלשונות אינן אלא הסכמת אומה ואומה ולא גרעה הסכמת חכמים ז"ל מהסכמתם הלכך הווי להו
מדאורייתא. וה"נ משמע בריש נזיר [ג:]: דפרכינן אמתי' פתח צכנויין ופתח ידות ומשני תנא כי פתח פתח בעיקר קרבן והדר מפרש ידות
דאמתי' ליה מדאורייתא אלמא דלכ"ע כנויין דאורייתא לחיוב עלייהו קרבן דלא לר"ל לא מחיב עלייהו קרבן [ג:]: אלמא דאורייתא קרבן ויהוה הניחא למ"ד
כנויין לשון נכרים הם אלא למ"ד לשון שצדו להם חכמים מאי איכא לנימור כדליתמור כסוגיין דהכא [ג:]: אלא ודאי משמע דלכ"ע
כנויין דאורייתא. ואיכא למידק לר"י דאמר לשון נכרים הם מאי שנא דפריש הנך לישיני דקונם קונם טפי משאר לישיני
לימא הנודר בכל לשון נדרו נדר. והנכון שראיתי בזה הוא מה שפי' החכם הגדול ר' יהודה בר' חסדאי ז"ל דרבותא אשמעינן דלא מציעי
בלשונות נכרים שהם לשונות גמורים שהנודר בהם נדרו נדר אלא אפי' בלשונות שאינן גמורים כגון אלו דקונם קונם שהרי לשון
הקודש הוא אלא ששמשם וקד"ש שהנודר בהן לא יהא נדר כיון שאינן לשון גמור וכו"ש שאר לשונות הנכרים ויש הוכחה לפירוש זה שירושלמי
שאינו מעיקר לשונם אלא משיבוש שהוא צידק הרי הוא נדר גמור וכו"ש שאר לשונות הנכרים ויש הוכחה לפירוש זה שירושלמי
וה"נ נמי דקרי להו כנויין כלומר שאלו מלשון נדר אלא שהוא מכוונה כמו המכנה ש"ס לחצירו [ג"מ נח:]: אלו הם כנויי נדרים. וידות נדרים הוא
שמתמילא במקצת צדורו של נדר אלא שאינו גומר אומה ומקצת המכנה [הוי כאלו] נודר כל השלמות הדבור כאלה האומה כלי צבית
יד שלו ומטלטלו כולו ומש"ה חייל נדרא ולקמן מפרש להו לידות: והמרים כהמים. כלומר שהאומר נכסים אלו עליו חרף חרף הרי
אלו כאילו אמר נכסים אלו עליו חרם והם אסורים עליו: ושבוטות כשבוטות. כלומר דכינוי שבוטה הרי הוא כשבוטה וחייילא. ומהא
שמעינן דשבוטה לא דביעא שם אלא כיון שאמר שבוטה או שבוטה שהיא כנויה שלא אוכל ככר זה אסור לאכלו דמתני' צה"ג עסקינן
דאי צשהיכר את השם מאי איריא משום כנוי שבוטה מפיכך לי משום הוכרת השם דאפילו בלא שבוטה ובלא כנוי הוי שבוטה. והראיה
מדאמרין צ"פ אין מעמידין (ע"ז כח). לאלהי ישראל לא מגלינא וקד"ש התם ולקמן נמי במכילתין (דף כג:): אמרי' מלרי כולא לא טעימנא.
ועוד דלמ"ד כנויין כנויין שצדו הם [לקמן י:]: להכי תקנו כנויין דשבוטה כי היכי דלא לומר שבוטה לה' כדמוכח בגמ' [שם דף כט:]: דהמזילא אמנן אחר שבוטה או
כנויה אפי' בלא הוכרת השם מהני. ואיכא לאקשויי מדאמרין צ"פ שבוטות העדות (שבוטות לה:): דשבוטות העדות צביעא שם וכדילפינן
התם אלה אלה מסוטה. תיכר ר"ת ז"ל דה"מ צבוטעב מפי אחיים דהא מסוטה גמרי' לה שמוטעב מפי כהן אבל צבוטעב מפי עצמו
לא צביע' שם. ותמהני עליו פה קדוש איך אמר דבר זה דהא אמרינן צ"פ שבוטות שמים צמורה (שם דף כט:): דהמזילא אמנן אחר שבוטה
כמוציא שבוטה מפי דמי וילפי' לה מסוטה דכתיב ואמרה האשה אמנן אמנן [במדבר ה:]: כלומר והיא כמוטעבת מפי עצמה וכמו שפרש"י ז"ל שם
וצ"פ שבוטות העדות (שבוטות דף נ:). דאי לא אפי' מוטעבת מפי אחיים לא הויה וה"ט דתנן התם דלע"ג דשבוטות כנוי דמוטעב מפי אחרים
פטור כל היכא שענה אמנן חייב וכיון שכן דמסוטה גמרינן הוה לן למימר דאפי' מוטעב מפי עצמו ליביע' שם ולפיכך לא ירדתי לסקור
דעתו בזה. ועוד הקשו עליו דהתם משמע דאפי' מוטעב מפי אחרים לא צביע' שם דתנן התם (דף לה:): משביעי עליכם אלו וכו' הרי
אלו חייבים ומסקין אצ"י דה"ק משביעי עליכם שבוטה בלשון שבוטה כגוי וטע"מ פ"י שם בולתיה דלצ"י דימריי
כשהזכיר את שם אין זה במשמעות הלשון. אלא עיקרן של דברים דהיא דאמרין דמוטעב מפי אחרים לא צביע' שם ר' חיינה בר אבדי דאמר בגמ'
אלה אלה מסוטה אבל רצנן לא צבו לא שם ולא כנוי וכדמוכחא מתני' וכי תנן התם וצכל הכנויין הרי אלו חייבין לאו דביעא שם או כנוי אלא לומר
דמשביעי צכנוי כמשביעי סתם ומהני ולא (כ) כמשביעי צשמים וצאריך דתנן התם דפטורין אלא שהראב"ד ז"ל אמר דלענין מלקות אינו לוקה אלא
בזכות השם בדבריו לאו לשבוטה שם כתיב בזה לא תשא את שם ה' לא תשבעו בשמי' אלא תשבעו בשמי' אלא לענין איסורא בלא שם נמי איתא: וגזירות כנויות.
כלומר שהאומר הריני [ניקין] פזיח כאומר הריני נזיר: האומר לחצירו מודרני מוכך וכו'. מפרש בגמרא דהיינו ידות. ומפרשים נמי דהכי קמני מודרני
מנך שאני אוכל לך או מודרני מנך שאני טועם לך [לקמן ד:]: וכן במופרשי מרוחקני. והווי ידות משום דלא מסיק דבוריה למימר כקרבן אי נמי דלא
אמר איסורא כהדיא: שאני אוכל ושאני טועם. אית דגרסי הרי בלא יו"ד ואת דגרסי שאני צו"ד. ויתבאר בגמרא צ"ב (דף ד: ד"ה אלא):

תוספות

כל כנויי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

הוא כנוי נדרים כנדרים
וחרמים כחרמים.
כינוי זהו שם שכל (נ"א ע"ל)
דליתמור המכנה שם לחצרו
ה"נ כנוי נדרים דעיקר
הנדר הוא שמתפיס החפץ
צדק הנדר כמו דלמנ
הרי עליו ככר זה ההקדש
ועל ככר אחר אומר יהא
ועל זהו נדר דלמנ פרק
ג' דלשבוטות (דף טו) עד
ס' דלמנ פרק ג' דלשבוטות
שדור צדק הנדר והני
לישי כעין נדר הן ולקמן
בשילהי פירקין קאמר ר"ל
לשון שצדו חכמי' ולהכי
תקנו כנוי דלא לימא קרבן
לה' דיומינן דאמר לה'
ולא אמר לקרבן ומפיכך
שם שמים צבנויה ור' יוחנן
אמר לשון נכרים דבלשונם
שענדרינן נדר ואומרים הכי
אמר לשון נכרים דבלשונם
אמאי נקט הכי לשיני לימא
בכל הלשונות שמים נדרים
בלשונה יהא נדר ואומר
ר"י ודאי אם יהא בלשונם
יהא נדר אחרים שהם מבינים
לדמנ ר' אפי' לא יבינו
ולא לשון יהא נדר
המ"ד שצדו חכמים
קשה דה"נ כנוי דנזיר צדו
חכמים והיינו ידות קרבן על
לשון חכמים וצדקיהם לא
קשה אי עבר צבול תאחר
על לשון היחא וי"ל דהא
דלמנ ל' צדו לא קאמר
אלא צבי נדרים אבל לא
צדו נזיר וכן מוכח בגמרא
דפירין היחא למ"ד לשון
נדרים אלא למ"ד לשון
צדו חכמים מאי איכא
למימר וצמ' נזיר דקאמר
כל כנויי מירות מירות לא
פריך כתיב צמ' ואורי'
לאון ו דלמנ דרעילות
הוא להאריך מתקום אחד
ולקצר במקום אחר ועל
שון שצדו חכמים נמי
הווי נזיר דכיון דתקנו
חכמים שצדוין צבני לשיני
הוי בעיקר מירות וש
כח צדיקה לעשות מתקן
בעיקר מירות וצדו י"ל כיון
שתיקו חכמים הוי לשיני
סומת הנדר לנדר גמור
וגמ' לבו לעשותו עיקר
הלשון: והרמב"ם בהרמ"ב.
מינה למ"ד סתם חכמים
לכהניס את יריה להרסים
לצדק הבית יעקב לומר
שם שמים צבנויה
שאלה יריה

כל כנויי נדרים כנדרים. דעיקר נדר דכתיב צמורה (במדבר ה) איש
כי ידור נדר דאמר קרבן שאני אוכל לך או קרבן שאני נהנה לך
ואם אמר בלשון אחר ככינוי נדר כדקמני לקמן [י:] קונם שאני נהנה לך
או קונם שאני נהנה לך דאם כינה לקרבן צבני לשונות נמי מיתסר
צבו צנדרים כמו שאסור גבי קרבן
וכן כנויי חרמים כחרמים וכן כנויי
שבוטות כ' מפרש לקמ' (א): מודר אני
ממך. כלומר הרי עלי כנדר מה שאני
נהנה ממך או א"ל (ב) מופרשי מנך
צבאי לשון או אמר מרוחק אני
מנך דמשמע דמיתסר נפשיה ולא
מיתנה מנייה וכל הני כיון דלא מפרש
ממש לנדר דלא מידכר ציה שום לשון
קרבן היינן ידות: מנוה אני לך. כמו
שחם היה צנדיה דלסור ליה לישא
וליתנה צדהי כך אסר נפשיה עליה:
ר"ע היה חוכך בזה להחמיר. הוה